Meil pole seda, mida küsite, meil on midagi enamat, meil on ajatute ajastu, me endi käe ulatuses, just siin ja praegu, meie kohalolu võimes. Ühtekuuluvus, mida otsime, on kogu aeg olemas. Kas meil on aga aega tarvis, kui saame seisatada aja, mida teevad ajaga ajatud? Meie ees on maailm valla, ärme heida omi päid siis norgu, omi päid siis alla. Maailm, see nõnda suur ja imeline, kas vaja aga liialt kiinduda, siinsesse, asjade maailma, maisesse varasse? Hoiame hingelisel, ajatul, elaval praegusel, oma tähelepanu.

Oleme osake kõigest, oleme osake meist endist. Lihtsalt peatu, seisev aeg on veatu. Kui omada sa kõike proovid, siis aina enam juurde soovid, kui kiindud, kas ka hoolid? Milleks meile vaja nõnda palju asju, kas näeme siis selles väärtust, kas näeme siis ühist kasvu? Ärme võime nõnda rasvu, leida mõne uue tasku, ärme rasku, tühjana on kergem, laseme siis kiindumusel minna, elurahul voolata sinna. Näen, olen rõõmus. Need samad, soojad tunded, head mõtted, innustavad teod, meiega alatiseks jäävad. Ajatud väärtused, mida südames hoida, mida ära tunda, mida edasi anda.

Kallid on hetked need, mis ise leidnud meie juurde tee. Teed, mis sa teed, hoolid ja võtad vastu, anded need, aeg siis jälle peatub, peatub meie väljas, meie ees, kaader-kaadris, seisab see. Kõik on meie ees, ootamas nüüd meie samme, teised parasjagu tardunud on selles, või toimetavad vaikselt edasi, omi asju, omi samme, ei nad kuule, märka, mis just parasjagu teed. Kõik on peidus ja ka nähtav, selle sees, kõik mis teed.

Pilt on pandud seisma, sina aga liigud, selle seisva pildi sees, ajad juttu selles ruumis, justkui topelt ruumid, ruumi sees. Seisad paigal, liigud, oled ikka veel. Tõmbad välja aja, aja seest. Oma jutuga me võime vähendada, suurendada teatut, mida ootame siis veel? Peatud, olla saame veatud, iga ajahetke sees. Kas hakkad looma, mõistad, milleks suuteline veel, unusta vaid tõed, milles elad veel.

Me ise häälestame reaalajas, märkamata, mis parasjagu toimub. Toimub see, me oma silme ees, kõik rullub enesest, kõik toimib edasi, ka vähima pingutuseta, ka vähima hirmuta, me lihtsalt lõdvestume ja laseme toimuval avalduda. Kuidas suudab keegi meid siis piiritleda, keegi meid siis taltsutada, kui me isegi ise, seda ei tee? Hoiame endid vabana, me aga ei hoia mingit kindlat joont, ega malli.

Ajatute loodud ajastu, ajatute ajastu, aja seisvas vaikuses, võtad vastu ja vabastad, paned tükid kokku, lahendad, ühe ajastute mõistatuse eneses.

Tänutundes – Armastuses – Valguses
HingeTee

< EELMISELE LEHELE